

ning, at svenske Fiskere have fisket i Grønsund. Han har modtaget, antager jeg, en Meddelelse, som gaar ud derpaa. Efter at denne Skrivelse fra Politimesteren i Stubbejøbing var kommen, har jeg naturligvis hørt Kapitaen Vardenfleth, som har forbeholdes mellem Fiskerne derude og veed, om der fiskes eller ikke og veed, hvorledes Forholdene ere, og han har erklæret: „I det smalle Sund og Indvand til Exempel Grønsund kunne Fiskerne aldeles ikke anvende deres langstrakte Redskaber, og de ere derfor nødt til at lade vore smaaflisende Bønders derstaaende Redskaber i Ro. Det er derfor ikke sandt, at der har været anrettet nogen Skade der.“ Han har paa et andet Sted udtrykkelig erklæret, at der ikke har været fisket der, og nu vil jeg bede det ærede Medlem om at tage Hensyn til, at det er efter denne Meddelelse af Chefen for Kanonbaaden, at jeg har affattet min Skrivelse til Politimesteren i Stubbejøbing, gaende ud fra den Forudsætning, at han ikke har været rigtig underrettet, naar han siger, at der har været fisket i Grønsund. Jeg har givet ham Underretning om, hvilken den almindelige Betragtning er af Forholdet, og hvilket Regjeringens, Administrationens Standpunkt er lige overfor dette Spørgsmaal, og det er det, at udenfor Indvande og Fjorde have svenske Fiskere fri Adgang til at øve Fiskeri, naar de ikke komme i Kollision med danske Fiskere. Det er Betydningen af den Skrivelse, jeg har sendt, og det ærede Medlem har maaske Noget for sig, naar han nu i Ordlyden af disse forskjellige Skrivelser tror at finde en Godtgjeldelse fra Ministeriets Side af, at fremmede Fiskere have høvt Ret til at fiske i Indvandene, men er det ikke Tilfældet. Grunden til, at Skrivelsen har faaet den Form, den har, er den, at Regjeringen har høvt den bestemte Erklæring fra Chefen for Kanonbaaden for, at der ikke blot ikke er udøvet noget Fiskeri i Grønsund, men at der ikke kan udøves Fiskeri af den angivne Bestaafenhed. Det ærede Medlem, som altid veed at give Udtalelser et noget skarper Ansigt, end de virkelig have, har sagt, at jeg skulde have bemærket, at han førte løs Snaf. Det skal jeg dog for min egen Skyld protestere mod. Jeg har brugt et saadant Udtryk, at det ærede Medlem har hentet sin Kundskab fra et Par Steder, som maaske ikke ere de allerpaalideligste. Det ærede Medlem har selv sagt — jeg skrev Ordene ned — med Hensyn til hvad der er passeret ved Grenaa, at han havde hørt det gennem Beretninger fra paalidelige Mænd, hvis Udagn han ansaa for at være troværdige. Det er af den Slags Udtalelser, om hvilke man ikke har Lov til at sige, at den, som frembærer dem, siger noget Ufardt og tarer med løs Snaf, men det er ikke destomindre Kilder at hente Beretninger fra, der sommetider ikke ere ganske klare. Vi have i en anden Sag, som fornylig er bleven forhandlet her, og som er bleven forhandlet

med ligesaa stor Varme som denne, høvt saa tilstrækkelig Lidelighed som vel muligt til at erfare, at Beretninger, som man høster fra paalidelige Mænd, som have hørt dem af andre paalidelige Mænd o. s. v., ikke altid ere ganske rigtige. Jeg har ansørt dette for ved Eiden deraf at sige, at jeg høster mine Beretninger fra den Mand, hvem det specielt har været overdraget at føre Tilsyn med de paagjældende Ting, og som har bevæget sig paa de Steder. Jeg kan kun sige, at jeg tillægger denne Mand's Udtalelser ligesaa stor Vægt, som det ærede Medlem tillægger de Beretninger, han anser for paalidelige. Jeg tror til Slutningen at være i det heldige Tilfælde, at Differentierne mellem det ærede Medlem og mig svinde mere og mere. Den overordentlige Varme, hvormed det ærede Medlem optraadte, forudsaa jeg ogsaa ikke kunde vedligeholdes gennem flere Foredrag; den maatte absolut, naar vi skulde komme til en rolig Beskuelse af Sagen, sætte sig lidt, og jeg erkjender, at det ærede Medlem har talt med noget større Sindsro i sit sidste Foredrag; men Følgen deraf er ogsaa bleven, at der ikke mere ligger os saameget imellem. Spørgsmaalet er kun det, om Ministeriet har givet de svenske Fiskeres Ret til Fiskeri paa dansk Søterritorium en noget større Udstrækning i denne Sommer end tidligere. Jeg har erklæret, at det ikke har været min Hensigt, og er det stet, er det uden mit Vidende, men jeg tror ikke, det er stet. Naar det ærede Medlem imidlertid deraf drager Konsekvenser til andre Sider, som kunde tyde paa, at et saadant Forhold vilde være overordentlig faretruende for os, fordi det er sandsynligt, at baade tydske og engelske Fiskere ville fordrø den samme gunstige Stilling som svenske Fiskere, hvad vi ikke vilde kunne modstaa, har det ærede Medlem overset, at Grunden er, at vore Fiskere have den samme Ret til at fiske under svensk Kyst, hvormod Tydskerne udtrykkelig have negtet vore Fiskeres Adgang til deres Kyster, ja endog i 1878 have konfiskeret og optaget Fiskegarn ved Marø i Lillebelt. Der ligger Forstjellen. Jeg tror ikke, at vore Fiskere tænke paa at udøve Fiskeri paa de engelske Kyster, saa jeg tror altsaa overhovedet ikke, der vil kunne drages farlige Konsekvenser fra denne Sag med Hensyn til Forholdet til Tydsland og England, idet Forstjellen jo er tydelig.

Forespørgeren (Berg): Den høitærede Minister kom igjen til Kilderne; han negtede dog ikke den rigtige Angivelse af Kilden: Ministeriets Skrivelse af 4de Febr. 1880, heller ikke den rigtige Angivelse af Kilden: Ministeriets Skrivelse af 15de September 1880. Den høitærede Minister negtede heller ikke Vægheden af det Brev, Kapitaen Vardenfleth har skrevet til Syllandsporten af 25de September 1880, derimod holdt den ærede Minister sig til Et, at jeg efter paalidelige